

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

- א. שקבען בשעת נדר אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר הפרשת...2
- ב. האומר הרי עלי מנחה מן השעורים ... קמח ... בלא שמן ובלא לבונה ... חצי עשרון ... עשרון ומחצה ... יביא שנים.....2
- ג. הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ... אינו נזיר.....3
- ד. אפילו מן העדשים ... מהדר הוא דהדר ביה ... מן השעורין נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא טעי.....4
- ה. לא שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא ... עשרון ומחצה יביא שנים כיון דאמר מנחה איחייב ליה בעשרון כי אמר חצי עשרון לא כלום קאמר ... דאמר הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון.....5
- ו. מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי אחד ... אם אמר הרי עלי ס"א מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד.....6
- ז. שכן הציבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד ... אלו לפרים ואלו לכבשים ואינם נבללים זה עם זה.....6
- ח. בארבעים סאה הוא מובל ובארבעים סאה חסר קרמוב אינו יכול למבול בהן...7
- ט. כביצה מטמא מומאת אוכלין כביצה חסר שומשום אין מטמא מומאת אוכלין...7
- י. שלשה על שלשה מטמא מדרס שלשה על שלשה חסר נימא אחת אינו מטמא מדרס.....8
- יא. אם לא בלל כשר ... כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו.....9
- יב. העיד רבי יהושע ורבי יהושע בן בתירא על דם נבילות שהוא טהור ואמר רבי יהושע בן בתירא מעשה ... והיו עולי רגלים שוקעין עד רכובותיהן בדם ולא אמרו להם דבר.....9

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

דף קג.

א. שקבען בשעת נדר אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר הפרשת

כבר התבאר לעיל דף קב: שאם נדר להביא מנחה בכלי מסוים ושינה מנדרו או נדר להביא בכמות כלים מסוימת ושינה מנדרו יש מצבים בהם המנחה פסולה אמנם כל זה בפירוש בשעת נדרו באיזה כלי יביא וכמה יביא בכלי אך אם לא פירש אלא אמר בסתם הרי עלי שני עשרונות, ובשעת הפרשה קבען והפרישן בשני כלים או הניחם במחבת או מרחשת וכדומה, ואפילו אמר סולת זו אביא לנדרי בכלי זה, וחזר והביאן בכלי אחד או בכלי אחר, הרי אלו כשרים שנאמר פֶּאֶשֶׁר נְדַרְתָּ וְלֹא כֹאשֶׁר הִפְרַשְׁתָּ, וקביעות של עת ההפרשה אינה כלום¹.

ב. האומר הרי עלי מנחה מן השעורים ... קמח ... בלא שמן ובלא לבונה ... חצי עשרון ... עשרון ומחצה ... יביא שנים

כבר התבאר במסכת נזיר דף ט: שהאומר² הרי עלי מנחת שעורים, או מנחת חצי עשרון, או מנחת בלא שמן ולבונה³, הרי זה פטור, שלא התנדב דבר שכמוהו מקריבין שהרי אין מנחת נדבה הנקראת מנחת שעורים או מנחת

¹ תורת הקדשים שם אות ז

² רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יז הלכה

³ ויש לתמוה על רבינו למה לא חילק בקמח בין אומר מנחת לאומר מנחה כמו שחילק באחרים השנויים עמו במשנה ודוחק לומר דרבינו תנא ושייר קמח לבד. כס"מ שם. ולענ"ד נראה משום דקמח אין לו שום שייכות מצד אחד בהדי מנחה וכיון דאשמועינן בשעורים דה"ז פטור כ"ש קמח ומלבד זה כיון דבמנחה בה"א הזכיר שעורים ועדשים דשואלים אותו וכו' מכל שכן בקמח דמין סלת הוא וזהו מעמו של רבינו לקמן שכתב אמר הרי עלי קמח וכו' ולא הזכיר עם הקמח שאר החלוקות השנויים במשנה דכיון דאפילו בקמח שיש בו צד אחד דשייך למנחה שהרי ממנו יוצא הסלת אפ"ה מפני שלא הזכיר מנחה ה"ז פטור כמו שלא נדר מעולם מעתה כ"ש שעורים (ועדשים) וכו' שאין שייכין למנחת יחיד כלל וכן נראה מדברי הרב קרית ספר ז"ל עיין עליו. מעשה רקח שם. ועיין זבח תודה מט. ד"ה ודוקא שעורין שגרס בדברי רבינו במקום עדשים קמח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

חצי עשרון⁴. וגם אם יאמר ויתרין דבריו או יאמר שטעה ואילו היה יודע היה נודר בדרך המקריבין, הרי זה פטור.

אולם אם אמר⁵ הרי עלי מנחה מן השעורים, או מנחה בלא שמן ולבונה או מנחה חצי עשרון, אפשר שטעה וחשב שמנחה קרבה מאלו, ושואלין אותו אם אמר לא נדרתי אלא על דעת שמותר להקריב כזה, ואילו ידעתי שאין מקריבין אלא עשרון שלם סלת בשמן ולבונה, לא הייתי נודר הרי זה פטור⁶, ואם אמר אילו הייתי יודע הייתי נודר בדרך שמקריבין, הרי זה חייב להקריב בדרך שמקריבין. ויש שאין מחלקים כלל⁷ אלא בין אמר מנחת ובין אם אמר מנחה מן שואלים אותו לכוונתו.

ואם היתה לפניו⁸ ואמר הרי זו למנחה כל ששאינו ראוייה למנחה מחמת שיעורה, או מחמת מינה, אינה מנחה כלל.

ג. הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ... אינו נזיר

⁴ מדברי רבינו משמע שהוא מפרש דאר' יוחנן דאמר אפי' תימא ב"ה היא קאי וה"ק לא שנו דבאומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך אלא כך יביא אלא דאמר מנחה מוכרת אבל לא אמר מנחה מוכרת אלא מנחת סמוך שאמר מנחת שעורים או מנחת חצי עשרון לאו כלום הוא. והשתא לפי זה באומר מנחת סמוך לית דין ולית דיין דלא אמר כלום ומתניתין באומר מנחה מוכרת ובהא קתני מתניתין דיביא וכששאלו אותו ואמר אילו הייתי יודע שאין נודרים כך לא הייתי נודר פטור. כס"מ שם, וביאור הדבר כמש"כ בלח"מ בהלכה י מהר"י בבבנשתי ז"ל דכשאמר מנחה מן השעורים הוי נדר ופתחו עמו דהנדר הוא המנחה דקאמר והפתח הוא מ"ש מן השעורים ובטל הנדר אבל כשאמר אחר כך אילו הייתי יודע וכו' ביטל הפתח דמן השעורין והדר הנדר למקומו דהיינו מ"ש הרי עלי מנחה וזה אי אפשר אלא כשאמר מנחה מוכרת דאז אמרינן מה שהזכיר מן השעורים כמאן דליתיה והוי כאילו אמר מנחה לחוד אבל כשאמר מנחת סמוך אי אמרת דביטל מ"ש אילו הייתי יודע הפתח של מן השעורים ונשאר דבריו הרי עלי מנחת שהוא לשון סמוך אין ממש בדבריו דלשון מנחת סמוך ואין לזה מובן.

⁵ רמב"ם שם ובהכי איירי המשנה, ור"ש ס"ל שאין חילוק בן אמר מנחה למנחת לעולם הוי שלא בדרך המתנדבין וקיי"ל כרבנן וכ"כ בלח"מ נזירות אי

⁶ ויסוד דברי רבינו משום דס"ל דזעירי דחילק בין מנחה למנחת (במנחות ק"ג ב') קאי אליבא דר' יוחנן דס"ל דשואלין אותו יעו"ש אמנם הראב"ד כתב דזעירי קאי אאוקימתא דחוקיה דס"ל דהמשנה קאי כב"ש דס"ל תפוס לשון ראשון יעו"ש וכן משמע מלשון רש"י שם ד"ה לא שנו וכו' וכ"ה התוס' בד"ה מאי לאו וכו' ועיי"ש בתוס' ד"ה אי הכי וכו' יעו"ש היטיב (ויש שם ט"ס וכצ"ל אלא כיון דאמר מנחה עשרון ומחצה וכו') ועי"ע בדברי רבינו בפ"י המשניות שאזיל בשיטתו דהכא (ויש שם ט"ס וכצ"ל הרי עלי מנחת חצי עשרון אינו חייב כלום עכ"ל כצ"ל) ועי"ע בס' בית הבחירה להמאירי בנזיר ט' יעו"ש. הר המוריה שם

⁷ דעת הראב"ד בהשגות שם.

⁸ תורת הקדשים מט. אות ט

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

האומר⁹ הריני נזיר מן הגרוגרות, או מן הדבילה, וכיוצא בהן, הרי זה אסור בהן משום נדר¹⁰, ואינו נזיר ואין שואלים אותו לכונתו, ואפילו יאמר אילו הייתי יודע שאין נזיר אלא מן היין הייתי נודר בן אינו נזיר¹¹. וי"א¹² שאף משום נדר אינו, ומותר ובהם.

ד. אפילו מן העדשים ... מהדר הוא דהדר ביה ... מן השעורין נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא טעי

י"א שאם אמר¹³ הרי עלי מנחה מן העדשים אפשר שטעה וחשב שמנחה קרבה מאלו, ושואלין אותו אם אמר לא נדרתי אלא על דעת שמותר להקריב כזה, ואילו ידעתי שאין מקריבין אלא מן החיטין, לא הייתי נודר הרי זה פטור, ואם אמר אילו הייתי יודע הייתי נודר כדרך שמקריבין, הרי זה חייב להקריב כדרך שמקריבין. וי"א¹⁴ שאם אמר מנחה מן העדשים פטור ואין

⁹ רמב"ם הלכות נזירות פרק א הלכה י

¹⁰ ועיין כסף משנה שם בביאור הגמ' בנזיר שם. ועיין לח"מ, ועיין אור שמח הלכות ערכין וחרמין פרק ו הלכה כ נראה דרבינו מדמה זה לאומר הריני נזיר מן הגרוגרות, וכר' נתן אליבא דבית הלל, דנדור הוי מן הגרוגרות, דכיון דמוכחא טובא על זה אמרינן דאין אדם מוציא דבריו לבטלה, יעוין בנזיר (דף ט' ע"ב) ורבינו פסק שם (הלו נזירות פ"א ה"י) כר' נתן, בן מדמה רבינו כאן דקדוש לדמיו, ואכמ"ל.

¹¹ בפרק שני דנזיר לאומר הריני נזיר מן הגרוגרות והתם ודאי אילו אמר אילו הייתי יודע שאין נזיר אלא מן היין הייתי נודר בן לא מהני מדלא חילק רבינו בכך בפ"א מהלכות נזירות. לח"מ מעשה הקרבנות שם

¹² הראב"ד שם שכן משמע לו סתם משנה דלא כר' נתן

¹³ כס"מ ברמב"ם מעשה הקרבנות שם

¹⁴ בלח"מ שם כתב הרב בעל כ"מ ז"ל האריך לפרש דעת רבינו ז"ל ונמוקו עמו אבל מה שפירש דהא דרבינו ז"ל כתב או מן העדשים דועירי פליג אמאי דקאמר לעיל ואית ליה דאפילו מן העדשים טעי איניש באמת אצלי קשה דזה מנא לו לרבינו ז"ל בן דאע"פ שאמר מנחה מוכרת לענין דטעי איניש בעדשים ודאי דכולי עלמא מודו דלא טעי לכך נראה לי לומר דאין הכי נמי דאילו אמר מנחה מן העדשים ודאי דלא מצי למימר אילו הייתי יודע דהא מדמינן ליה בפרק שני דנזיר לאומר הריני נזיר מן הגרוגרות והתם ודאי אילו אמר אילו הייתי יודע שאין נזיר אלא מן היין הייתי נודר בן לא מהני מדלא חילק רבינו בכך בפ"א מהלכות נזירות אלא מה שכתב רבינו ז"ל כאן הוא דינא דהתא דכשאמר תרוייהו כגון שאמר מנחה מאחד מהם או מן השעורים או מן העדשים אז אמרינן דטעי בכך דע"כ לא אמרינן בגמ' דלא טעי איניש אלא כשהזכיר מן העדשים לחוד אבל כשהזכיר מן השעורים או מן העדשים כיון דהזכיר מן השעורים ובהא ודאי טעי איניש אפשר דטעה גם כן בעדשים ודייק לשון רבינו ז"ל שלא כתב או מנחה מן העדשים כדכתב בתר הכי או מנחה בלא שמן ולבונה דבכל החלוקות שהזכיר אחר כך הזכיר מנחה ובזו לא הזכיר בן אלא או מן העדשים משמע אדלעיל קאי וה"ק מנחה מהשעורים או מן העדשים ותרוייהו קאמר אבל עדשים לחוד ודאי דלא טעי איניש ולא הזכיר רבינו ז"ל היכא דאמר מן העדשים לחוד דלא טעי איניש דמהא נפיק דרוקא כשהזכיר תרוייהו טעי אבל לא כשהזכיר עדשים לחוד ואף על פי שלא הזכיר דין זה בגמרא חידשו רבינו ז"ל מדעתו. כך נראה לי לפרש דעת רבינו והוא דוחק". ובתורת הקדשים שם אות י כתב בלח"מ

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסנת מנחות

שואלים אותו וגם אם יאמר טעיתי פטור, שבזה ודאי אין אדם טועה, ואין שואלים אותו אלא כשאמר מן השעורים או מן העדשים, שכיון שראינו שמעה בשעורים אולי טעה גם בעדשים.

דף קג:

**ה. לא שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא ...
עשרון ומחצה יביא שנים כיון דאמר מנחה איחייב ליה
בעשרון כי אמר חצי עשרון לא כלום קאמר ... דאמר הרי
עלי מנחה חצי עשרון ועשרון**

אמר הרי עלי¹⁵ מנחת עשרון ומחצה אינו מביא אלא עשרון אחד. נדר ואמר הרי עלי מנחה עשרון ומחצה שואלים אותו ואם אמר אילו הייתי יודע הייתי נודר בדרך המתנדבין הרי זה מביא שנים. וכן הדין אם אמר הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון¹⁶, וי"א¹⁷ שאינו מביא אלא אחת.

¹⁵ רמב"ם שם הלכה י כס"מ שם הלכה ט וכ"כ בתורת הקדשים דף מט: אות ל
¹⁶ על זה תמה הרב בעל כ"מ ז"ל למה לא חילק בין אימר הרי עלי מנחת עשרון וחצי עשרון לאומר הרי עלי מנחת חצי עשרון ועשרון כמו שחילקו בגמ', וכתב שלזעירי דקיי"ל כותיה אין חילוק. ובלח"מ שם כתב "נראה לי לתרין דסובר רבינו ז"ל דזעירי שחילק בין מנחה למנחה חילק כן בין אליבא דבי"ש דאית ליה טעמא משום תפוס לשון ראשון בין אליבא דב"ה ולבית הלל היבא דאמרי הרי עלי מנחה עשרון ומחצה כשאמר אח"כ אילו הייתי יודע כו' בטל הפתח דהיינו מאי דקאמר ומחצה והוי כאילו לא אמרו אלא כאילו אמר הרי עלי מנחה עשרון וכיון דאמר אילו הייתי יודע כו' מפרשינן דבריו דמאי דאמר מנחה עשרון ר"ל מנחה ועוד עשרון דכיון דדבריו סובלים הפירוש נפרש כן כיון שהוא אמר יודע אני וכו' וא"כ מה שהוצרכו בגמרא לתרין דאמר הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון היינו אליבא דבי"ש דוקא לדעת רבינו ז"ל מפני דזעירי אמרה למילתיה אליבא דכולי עלמא כדכתיבנא אבל לב"ה נפרש דבריו בכל מה שנוכל כדי להעמיד כוונתו ומתני' כפשטה וכדכתיבנא וכיון דקיי"ל כב"ה לכך כתב רבינו מתני' כפשטה. כנ"ל לפרש דעת רבינו ז"ל הגם כי הוא דחוק קצת". א"ה וצ"ע לפי"ז באמר מנחת חצי עשרון ועשרון שיהיה פטור כיון שליבא כלל מנחה כוונתו וליבא לפירושי דבריו שהתכוין לעשרון ועוד חצי שהרי אמר חצי עשרון ברישא.

¹⁷ לענ"ד נראה דהך מילתא לא נאמרה בגמרא אלא לתרין דברי זעירי דלא תהא מתני' תיובתיה וכיון שכך רבינו הזכיר הדין השנוי במשנה דמפני שהקדים העשרון וגם שאלוהו יביא שנים, וממילא משמע דאם הקדים החצי עשרון לא יתחייב בשנים אלא באחת וידוע דדרכו של רבינו לקצר בדרך החכמים. מעשה רקח שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

**ו. מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי אחד ...
אם אמר הרי עלי ס"א מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי
אחד**

כבר התבאר במסכת ב"ב דף פא: ומכות דף יח: ולעיל דף יח: שאין¹⁸
היחיד¹⁹ מביא מנחה בכלי אחד יותר מששים עשרון, ואם נדר יותר מששים
מביא ששים בכלי אחד²⁰ והשאר בכלי שני, שאין יכולין להבלל כאחד אלא
ששים.

אבל יתר על ששים אין נבללין, ואף על פי שאין הבלילה מעכבת²¹, אמרו
חכמים כל הראוי לבילה אין הבילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה
הבילה מעכבת בו.

**ז. שכן הציבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות
בשבת ששים ואחד ... אלו לפרים ואלו לכבשים ואינם
נבללים זה עם זה**

¹⁸ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יז הלכה ו

¹⁹ זה שכתב יחיד משום דציבור יש שמביאין יותר מששים עשרון, כמו ביום טוב ראשון של חג שחל להיות
בשבת שיש לפי חשבון הקרבנות ס"א עשרון. כ"מ. ובהר המוריה כתב הא דכתב אין היחיד וכו' דאילו בצבור
אין הצבור מביא מנחה כלל רק הקבועים כמו מנחת נסכים ומנחת העומר ושם יש שיעור כמה להביא משא"כ
ביחיד אבל מרן כתב דאתי לאפוקי ציבור דציבור מביא ס"א עשרונות יעו"ש ותמוה הוא לענ"ד דהא התם
אינם בכלי אחד וכמש"כ רבינו לקמן פ"י מהל' תמידין ומוספין הי"ד יעו"ש וכ"ה שם בש"ס אלא העיקר כמש"כ.
²⁰ ויראה לי דזה שנתבאר דעד ששים מביא בכלי אחד אין הכוונה שמחוייב להביא בכלי אחד, דזה אינו אלא
כשפירש להביא בכלי אחד, אבל בסתמא נראה שיכול להביא בין בכלי אחד בין בשני כלים, ואפילו נדר
להביא רק שני עשרונות אם לא פירש בכלי אחד או בשני כלים יכול לעשות כרצונו. ואף על גב דלפי הלשון
משמע שצריך להביא בכלי אחד, מ"מ נלע"ד דאינו, והש"ס והרמב"ם קמ"ל דעד ששים יכול להביא בכלי אחד
ולא יותר מששים אפילו כשפירש בכלי אחד מהטעם שנתבאר. ערוך השולחן העתיד הלכות מעשה הקרבנות

סימן צו סעיף טו

²¹ כמבואר שם פרק יג הלכה יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסנת מנחות

ביום טוב²² הראשון של חג שחל להיות בשבת היה שם מנחת נסכים של מוספין ושל תמידין ששים ואחד עשרון, ולא היו מערבין אותו.

ח. בארבעים סאה הוא טובל ובארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן

התבאר בעירובין דף ד. ובפסחים דף קט. ובחגיגה דף יא: שאין הטמא עולה מטומאתו ואין הנדה נטהרת מטומאת נדתה ברחיצה במרחץ. ואפילו עלו עליה כל מימות שבעולם, עדיין היא בטומאתה, וחייבין עליה כרת עד שתטבול כל גופה בבת אחת במעיין או במי מקוה, כלומר מי גשמים שנקוו לגומא, ואף על פי שאינן מים חיים²³, כלומר מי נביעה, שיש בהם ארבעים סאה שהם 332 ליטר לגר"ח נאה. 572 ליטר לחזו"א.

ושיעורם, אמה שהיא 48 ס"מ לגר"ח נאה 57.6 ס"מ לחזו"א, על אמה, על רום שלש אמות שהם 1.44 מ' לגר"ח נאה 1.73 מ' לחזו"א במרובע, באמה בת ששה טפחים וחצי אצבע, ואם הוא רחב יותר ואינו גבוה כל כך, כגון שהיה אמה וחצי מעוקבת או 84 ס"מ מעוקבים, כשר, אם יכולה להתכנסות כל גופה בהן בבת אחת.

וכן אם המים משוכים, כגון מעיין שמים זורמים ממנו באפיק מישורי, ואין בשום מקום ממנו מ' סאה מרוכזים, אבל כשתצרף כל המים שמתחלה ועד סוף הם מ' סאה, טובלין בכל מקום ממנו שגוף הנטבל מתכסה בו, בין אדם בין כלי. אך אם המים זורמים במדרון אין טובלים בו עד שיהיה מ' סאה מכונסים במקום אחד.

ט. כביצה מטמא טומאת אוכלין כביצה חסר שומשום אין מטמא טומאת אוכלין

כבר התבאר במסכת יומא דף פ. שכמה שיעור אוכלין לטומאה²⁴ לטומאת עצמן כל שהן אפילו שמשום או הרדל מתטמא, שנאמר כל האוכל אשר

²² רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק י הלכה יד

²³ שאין צריך מים חיים אלא לזב (דכתיב ביה מים חיים) ולא לנדה ולזבה

²⁴ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ד הלכה א. ורש"י מובא בתוס' פסחים לג:.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

יאכל כל שהוא²⁵, ואין אוכל טמא מטמא אוכל אחר או משקין או ידיים עד שיהיה בו כביצה בלא קליפתה. וי"א²⁶ שאף לקבל טומאה צריך שיהיה בו שיעור כביצה²⁷.

י. שלשה על שלשה מטמא מדרס שלשה על שלשה חסר נימא אחת אינו מטמא מדרס

כמה שיעור הבגד²⁸ להתטמא שלשה טפחים על שלשה טפחים למדרס²⁹, ושלש אצבעות על שלש אצבעות מכוונות עם המלל³⁰ לטומאת המת או לשאר טומאות.

בד"א בבגדי צמר ופשתים, אבל בגדים של שאר מינין אין מקבלין טומאה מכל הטומאות אלא אם כן היה בהן שלשה טפחים על שלשה טפחים או יתר, שנאמר או בגד מפי השמועה למדו שבא הכתוב לרבות שלשה טפחים על שלשה טפחים בשאר בגדים לטומאה.

בד"א בקרעים מן הבגדים אבל האורג בגד בפני עצמו כל שהוא הרי זה מקבל שאר טומאות חוץ מטומאת מדרס שאין מקבל אותה אלא הראוי

²⁵ ועיין אהלי יהודה על הרמב"ם שכתב "נראה לומר דלעולם אוכלין מקבלין טומאה בכל שהוא ויש אוכלין שמקבלין בכביצה והוא כשמין האוכל הוא בכ"ש כמו שומשום או חרדל דמינס הוא בכ"ש הוא מקבל טומאה בכל שהוא כיון שמינו הוא ומה שכתב בתורת כהנים מכל האוכל מלמד שמטמא בכ"ש ר"ל שמין האוכל הוא כ"ש שזה שאמר הכתוב מכל האוכל שהוא מין אוכל מדלא אמר מכל מאכל וזהו מ"ש הרמב"ם שומשום או חרדל ... אבל אם מין האוכל אינו כל שהוא כמו בשר או ביצה או פת בעינין כדי שיקבל טומאה כביצה".

²⁶ תוס' פסחים לנ: ד"ה לאימת וכתבו דאף רש"י חזר בו וס"ל הכי

²⁷ ועיין משנה למלך שם "נסתפקתי למ"ד דאוכל פחות מכביצה אינו מקבל טומאה אם שני הצאי ביצה נטמאו כל אחד בפני עצמו וחזרו ונצטרפו ונעשו כביצה מי הו טמאים או דילמא כיון דבשעת קבלת הטומאה לא היה בו כשיעור נמצא שלא קיבל טומאה וא"כ כי נצטרפו אח"כ אינו מעלה ומוריד".

²⁸ רמב"ם הלכות כלים פרק כב הלכה א

²⁹ שהזב הוא אב הטומאה והוא מטמא כלים המיוחדים לשכיבה או לישיבה או לרכיבה, ועושה גם אותם אב הטומאה, לטמא אדם וכלים. ולמדו חכמים, שהזב מטמא את הכלים המיוחדים לשכיבה או לישיבה או לרכיבה בחמש דרכים: עומד, יושב, שוכב, נתלה ונשען. השם הכולל לחמש דרכים אלו הוא "מדרס".

³⁰ בכס"מ פי' דדרך תופרי בגדים למלול מהבגד לכופלו מעט סביב התפירה ואח"כ תופר ע"כ אמנם הערוך פי' מה שמשייר האורג בראש הבגד שהוא העגף והוא כשיעור שתי אצבעות ושני הפירושים הביאם הר"ש והרא"ש והרע"ב ז"ל ומרן ז"ל בפירושו [לא הביאו] משום דלאידך קשה איך חכמים אמרו ג' על ג' מכוונות עם המלל ואם המלל שהוא שתי בלא ערב והוא הרוב איך יקרא בגד וכמ"ש ז"ל ודייקי לפי דברי רבינו לפי גירסתינו שכתב עם המולל דהיינו מה שמולל וכופל החייט. מעשה רקת שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

למדרס. ודוקא כשאין³¹ בדעתו לארוג בו יותר, אבל אם יש בדעתו לארוג בו יותר אם אין בו שלש על שלש מהור.

**יא. אם לא בלל כשר... כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו
וכל שאינו ראוי לבילה אין בילה מעכבת בו**

כבר התבאר לעיל דף יח: שמנחה שנתן שמן והתערב השמן עם הסולת³² אך לא בלל³³, כשירה שכל שרואי לבילה אין בילה מעכבת אלא שכך מצותה. אולם אם עשה בכמות שאינו יכול לבלול פסול ולכן אין לשים בכלי אחד יותר מששים עשרונים כיון שאינו נבלל, כמבואר לעיל.

**יב. העיד רבי יהושע ורבי יהושע בן בתירא על דם נבילות
שהוא טהור ואמר רבי יהושע בן בתירא מעשה... והיו
עולי רגלים שוקעין עד רכובותיהן בדם ולא אמרו להם
דבר**

דם הנבילה³⁴ אינו מטמא כנבילה³⁵, אלא הרי הוא כמשקין טמאים שאינו מטמא לא אדם ולא כלים מן התורה.

³¹ משנה למלך מתוס' שם.

³² שאם לא התערב אלא זה לעצמו וזה לעצמו ודאי פסולה כיון שצריך קמיצה גם מהשמן דאל"ה הוי הריבה עיין חזו"א כה יב ועיי"ש שדן שאם נתן שמן בתחילה בלבד קודם מתן סולת אם כן הו"ל שמן לבלילה ולא יציקה דיציקה אינו אלא אחר בילה ואם כן פסול מחמת שלא יצק.

³³ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יג הלכה יא, ופרק יז הלכה ו

³⁴ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק א הלכה ד

³⁵ שכן הלכה ובפרק המנחות והנסכים (דף ק"ג ע"ב) א"ר יהושע בן בתירא שכך עשו מעשה. כס"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

